

نسل سوم اسلام فروشان

این روزها یک گروه و دسته و نحله و فرقهء فکری دیگری از اسلامفروشان پیدا شده اند که هم خیلی (بیشتر از نسل سروش و کدیور و امثالهم) مدرنند (!) و هم در عین سادگی و صداقت ظاهری گفتارشان، خرمردرندند. این گروه به دلیل اینکه یخ نواندیشان دینی و روشنفکران دینی و ملی- مذهبی ها به مانند اصلاح طلبان در جامعه نگرفت و همگان آنها را هم در نظر و هم در عمل، دم و دنبالهء مافیای روحانیت و آخوندها و حکومتیان می شناسند، با تصویر چهره ای لائیک و سکولار از خود، همان متاع گنبدیده و تاریخ مصرف گذشته را در بسته بندی جدیدی عرضه می کنند. آنهم در پیشخوان نشریات و سایت هایی که مدعی روشنگری هستند.

آدرس هم می دهم: می توانید با جستجو ذیل نام هایی چون حسین میرمبینی و سلامت کاظمی در سایت سکولاریزم نو با گوشه ای از اندیشه های این قماش اسلامفروشان آشنا شوید. <http://www.newsecularism.com>
(لازم به توضیح است که منظور این قلم از نسل سوم، فاصلهء فکری است نه سنی. ضمناً موضع گیری نگارنده کلی است و صرفاً به نوشته های این دو شخص نامبرده نمی پردازد.)

این قبیل اسلامیارگان نه با نظریه پردازی های غلوآمیز و نه با ادبیاتی شبه روشنفکری و یا استدلالهای پیچیده و شبه علمی و سفسطه و مغالطه (نظیر کارهای سروش و ملکیان و طباطبایی یعنی نسل دوم اسلامفروشان) که با زبانی منعطف و صمیمی، تصویر خاکریزی مابین خود و آخوندها ترسیم می کنند و نشان می دهند که هیچ مشکلی و مخالفتی حتا با برافتادن رژیم اسلامی ندارند، اما تا آنجایی که مطمئن شوند بیضهء اسلام در هر صورت محفوظ و ماندگار خواهد ماند. ایشان بسیار زیرکانه ما را به تسلیم و سازش با اهریمن دعوت می کنند.

گویی بچه گول می زنند. آنچه از چاه های چمکران تراوش می کند را خرافه می دانند، بسیاری از احادیث و روایات را چرند می خوانند، امام پردازی و مقدس بازی های افراطی شیعه را مسخره می کنند، ولی هرآنچه از غار حرا به بیرون تخلیه شده را علم محض می شمارند. وحی و جن و جبرئیل و معراج و شق القمر و بهشت و جهنم و حوری و غلمان و هزار یاوه و مهمل دیگری خرافه نیست، اما هالهء نور احمدی نژاد و دولت و مدیریت امام زمان خرافه است!

یکی از شگردهای ایشان مثلاً این است که در مقابل نام های محمد و امامان و علی و حسن و حسین، در عوض قراردادن آن صاد و عین مرسوم و سنتی بلافاصله می آورند: «که درود بر او باد» و یا گاهی با خرج کردن از جیب خدا می گویند: «که درود خدا بر او باد». ما خراسانی ها در این مواقع مثلی داریم که می پرسیم: آه نیست، بابا ریده؟ (با پوزش) یعنی چه فرقی می کند!

اگر از دورزمان دیرپایی کتاب جهالت و جنایت قرآن را در کنار شاهنامه بر سفرهء هفت سین می نهاده ایم، از وحشت شمشیر علی بوده است. اسیر چنگال آخوندهای کینه توز بودیم، به ناچار تقیه می کردیم و تصمیم و تمهیدی برای نجات جان خویش و حفظ هویت ایرانی و پاسداری از فرهنگ و زبان فارسی بوده است. امروز اما این پیشنهاد از خرمردندی شما اسلامفروشان است. اسلامناوای شما از تربیت انگلیسی و تحصیلات استعماری شماست، حتا اگر خود بی خبر باشید.

ما ایرانیان در طی قرون و اعصار هرچه تلاش کردیم تا خوی نامداراگر، وحشی و تجاوزپیشهء اسلام را درمان کنیم، نشد که نشد. ما ایرانیان وقتی که الله را به خدا و خداوندگار و پروردگار و ایزد و یزدان ترجمه کردیم و چهرهء خشونتبار و خونریز و پراز آتش و عذابش را با مهر ایرانی، با فروزه های اخلاقی و نیک ایرانی، با قصیده با غزل، با کرشمه های نسخ و عشوه های نستعلیق، با کاشی های فیروزه ای، با گنبدهای طلایی، با سبزینگی سرو، با بته جقه و گلابتون، با گل، با گلاب... بزرگ کردیم، نقاشی کردیم، نقاب در کشیدیم و در پس پشت پرئیان وجود ایرانی خویش در نهایت تسامح و تساهل پنهانش ساختیم، به دلیل این واقعیت بود که تاب و تحمل چهرهء کریه اش را نداشتیم. ما وقتی که رز، گل، گل گلاب را، گل محمدی نامیدیم به خاطر این بود که بتوانیم بوی گندش را تحمل کنیم!

اما هرچه رشته بودیم در تجاوز 57 پنبه شد و نشان داد که برای حفظ کیستی ایرانی خویش و به ضرورت درمان دویارگی فکر و فرهنگ ایران، هرگز هیچ راهی به غیر از لایروبی و تخلیهء لای و لجن و رسوبات اسلامی از لایه لایهء ذهن و روان آلودهء خود وجود ندارد و ممکن نیست بتوان تغییری در جوهر اندیشهء اهریمنی اسلام و بربریت و توحش بدوی آن ایجاد کرد.

اینان خود را روشنگر و فعالیتشان را روشنگری می دانند، در صورتی که روشنگری در جامعه و فرهنگ ایران هیچ معنا و مفهومی به جز انتقاد از اسلام دربر ندارد. نواندیشی دینی و روشنفکری دینی و اصلاح گری دینی و امثالهم انتقاد از اسلام نیست، ماله کشی است. در دین اینان مطابق اصلی اصولی، نافذ به قرآن کافر است. بنابر این فعالیت های فکری و نظری این نحله ذیل مفهوم روشنگری قرار نمی گیرد.

به اینان می گویم شما هرگاه از اعجاب و حیرت قیام حسین و گریستن در روضهء کربلا فارغ شدید، اندکی تخیل خود را بکار ببندازید و تصور کنید که آن انقلاب شکوهمند و آن جمهوری اسلامی که حسین پس از پیروزی بر یزید و ابن زیاد و شمر و خولی تأسیس می کرد چه ویژگی هایی می داشت. برای احیای دین جدش چه تعداد از مخالفانش را بر بام مدرسه علوی به قتل می رساند. چه تعداد از کسانی که با وی بیعت کرده بودند را پس از کسب قدرت به نام محارب و مرتد و منافق و مفسد فی الارض و مهدورالدم و باغی با غین کشتار می کرد. چه تعداد زن و مرد را در چاله می انداخت و سنگسار می کرد. پاسداران و مجاهدین اسلامش در زندان ها به چه تعداد دختر بچه با شورحسینی تجاوز می کردند و سپس به قتلشان می رساندند...

شما هرگاه از تفسیر و تأویل و تعبیر سوسیالیستی از عدالت علی فارغ شدید به این نکته نیز ببانیدشید که شبانه نان خشک به در خانهء گرسنگان بردن از فرومایگی است. امروز نیز در مناسبتهای اسلامی- در ماه رمضان و از این قبیل ایام- امامان جمعه و جماعت در خطبه های بی شرمی به حاجی بازاری های متدین توصیه می کنند که توسط ناوایی ها یکی دو روزی در سال نان رایگان به گرسنگان ببخشند. نان خشک و خالی. علی هم که برده بریان و کوزهء شراب به در خانهء گرسنگان نمی برد.

ارتباط علی با عدالت فقط در همین حرف عین است. علی نمادش ترازو نیست. سمبل علی شمشیر است. « علی در شهر ینیع اراضی و املاک پرارزشی داشت و صاحب نخلستانی بود که سالانه چهل هزار دینار (حدود يك و نیم میلیون دلار) در آمد داشت. » *

(فعلاً کاری هم به این نداریم که اساساً لغت « عدالت» با واژهء « داد» در زبان فارسی و فرهنگ ایرانی به هیچ وجه یکسان نیست و اینهمانی ندارد.)

در نظام دوطبقهء توحیدی حتماً مؤمنان فقط در ایمانشان به الله برابرند نه با یکدیگر. هنگامی که حاجی بازاری های متدین بر سر در کاخ های خود می نویسند: هوالرزاق، یعنی اینکه ما ندزیدیم ایم بلکه خدا داده است. ده ها آیه نیز در توجیه و تحسین نظام دوطبقهء توحیدی و برده داری در قرآن پیداست: (نور ۲۲-۲۳، شوری ۱۹-۲۰، زخرف ۳۵، نحل ۷۱ و ۷۵، نساء ۳۲، طه ۱۳۱ و ...)

برای نمونه ترجمهء آیه ۷۵ سورهء نحل را می آوریم: « خداوند مثلی می زند بین برده ای بنده که قدرت هیچ کاری ندارد و بین کسی که از سوی خویش (خدا) به او روزی نیکویی بخشیده ایم و او از همان پنهان و آشکار می بخشد، آیا این دو برابرند؟ سپاس خداوند را، آری بیشترینشان در نمی یابند! »

برده داری که شاخ و دم ندارد. کارگران در جمهوری اسلامی ۱۸۶ هزار تومان دستمزدشان از مصوبهء وزارت کار کفاف سه وعده غذا و یک سرپناه را نمی دهد. تازه همان هم شش ماه شش ماه پرداختش به تعویق می افتد. آن بردهء باستانی و تاریخی که لااقل دغدغهء غذا و سرپناه بخور و نمیرش را نداشت، ارباب این نیازها را در همیشهء تاریخ تهیه دیده است. اتفاقاً عسگر اولادی نیز در این حرف عین با علی و عدالت وجه اشتراک دارد. او نیز در کمیتهء امداد امام اصول ایدئولوژی نظام دوطبقهء توحیدی را مو به مو پیاده و اجرا می کند، فرهنگ جادویی و گداپوری صدقه را تبلیغ می کند و خود و خانواده اش غرق در لذت و عیش و نوش و نعمات و مواهب غارت مقدس، به ریش هرچه مستضعف است می خندند.

سمبل علی شمشیر است. (سیف الله) محمد هرگاه نیاز داشت زنجیرهای علی را می گشود و او با یک ضربت ذوالفقار سر از تن هر مخالف و دگراندیشی بر زمین می افکند. حرفهء علی که در رکاب پیامبر شمشیر می زد، کشتار کفار و مشرکین بود. زمانی که عیسی ناصری مردمی را که برای سنگسار مریم مجدلیه گرد آمده بودند به وجدان انسانی خود رجوع داد، اگر با اسلام آشنا بود هرگز چنین خبطی نمی کرد. چون ای بسا یکی مثل علی پیدا می شد که می گفت من هم معصومم، هم مقدسم و هم باب علم هستم. تازه عقاید را نیز بر شمشیرم حمل می کنم. آنوقت دهان ها را می بست و اولین سنگ را می انداخت.

دینکاران و اسلام فروشان مهاجم و متجاوز و وارداتی، به همراهی و همپایی و همراهی اسلام زدگان ایرانی، آن دسته از ارزش ها و بنمایه های اخلاقی و انسانی و فروزه های نیکی چون پهلوانی و جوانمردی و ستم ستیزی که انسان ساکن در حوزهء فرهنگ ایرانی از رستم داستان انتظار دارد و در او می شناسد و اوست که حامل های اسطوره ای آن را بر دوش می کشد و نماد و نمایندگی می کند و نیز آنچه را این ملت در آرش و انوشیروان می ستوده است، دزدیده و مصادره کرده و به علی انیرانی منسوب و سنجاقت و الصاق کرده اند و شترگاوپلنگی ساخته اند که محیط زیستش، طبیعت فرهنگی ایرانزمین

نیوده و نیست. ما هرگز نپذیرفتیم که شیرخدا را از دغل منزه بدانیم! علی به جز ریشخندِ هویت ایرانی و ارزش ها و آیین های کهن ما، دکان پرسودی برای اسلام فروشان است و بس.

در ارتباط با دین و مذهب، به غیر از دین فروش و دین زده، به غیر از اسلام فروش و اسلام زده، به هرگونه طبقه بندی و تقسیم بندی و فاصله گذاری دیگری که معتقد بوده باشیم، عملاً و در واقعیت فریب دین فروشان را خورده ایم و با سر به درون چاه بی ته و انتهای اسلام سقوط کرده ایم. بنیادگرا، اسلام گرا، قشری، متحجر، نواندیش دینی، روشنفکر دینی و امثالهم اصطلاحاتی است که تنها به گیج کردن ما و گم کردن فهم درست ما از واقعیت فاجعه بار بختک اسلام یاری می رساند. دکان اسلام فروشان را باید تخته کرد و اسلامزدگان را درمان.

در پایان خطاب به اسلام فروشان از هر قسم و قشر و نحلهء فکری با هر نوع اسلام ناب محمدی که تبلیغ می کنند، واقعیتی را یادآوری می کنیم. حقیقت این است که من و ما و ایرانیان، نقشهء دیگری در سر می پرورانیم. سی سال سلطه و ستم حکومت اسلامی فرصت غیر قابل تکراری در اختیار ما نهاده تا تمامی اشتباهات و ندانمکاری های تاریخی خود را جبران کنیم. ما ایرانیان تصمیم گرفته ایم که نه فقط جمهوری اسلامی، بلکه اسلام را از سرزمین خود براندازیم. در فکر آنیم که آشی برای اسلام فروشان بپزیم که یک وجب روغن رویش ایستاده باشد!

سیامک مهر

*(تجارب السلف- ص ۱۳) از کتاب اسلام شناسی تألیف علی میرفطروس

siamakmehr@yahoo.com

درفش کاویانی



<https://derafsh-kavivani.com/>
<https://the-derafsh-kavivani.com/>